

**Plijuvanje
kroz
zatvoreni
prozor**

PLJUVANJE KROZ ZATVORENI PROZOR.

Nisam dugo pisao. Pokušat ću pustiti misli da izađu upravo sada svojim željenim tokom, bez zadržke i obzira kakva će priča biti, sada kada me još uvijek dere melankolija, ali u blažem obliku negoli zadnjih mjeseci, kada me razarala unatoč terapiji koja je žešća, obilata malim sretnim tableticama. A da sam pisao bile bi to bolne priče. Koga zanimaju tuđa sranja, da im sjebe dan čitajući ih? Ali ovu ću objaviti kakva god bila...

Opuštam se u tišini, zatvorenih očiju i čekam, čekam tu prvu riječ koja će obilježiti cijelu priču. Polako dolazi...

“Faking shit” mi je bila prva pomisao u glavi, probudeći se kod staraca u stanu. Otkucavalo je šest sati popodne, a došao sam po mater da je odvezem do ljekarne u rana dva poslijepodneva sata, veselilo me kako imam dan ispred sebe. Istina da sam premoren, kao crkotina, ušao u stan i kako mater nije bila spremna, završavajući kalkulaciju jedne ponude, ponudila mi je da se malo pružim uz nježno stavlje-

nu deku preko mojih leđa. Nisam to mogao odbiti, žudio sam za tim trenutkom, trenutkom koji je trebao trajati dvadesetak minuta. Tata koji mi je s moje desne strane namješten u svojoj fotelji s kojim dijelim njegove zadnje trenutke gledajući ga kako se polako gasi, kako umoran život polako napušta njegovo staro tijelo, još uvijek prisutnom toplinom kojom me dočeka kada dođem, taj topli stisak ispaćenih ruku, koje su kroz život svašta podnijele i sve praznijeg pogleda, ali umivenog smiješkom, onim iz srca, dubokog, iskrenog. E moj tata... koliko te volim tek sada shvaćam.

Ljut radi prospavana četiri sata molim mater da krenemo obaviti zbog čega sam došao, požuruje se dok promatram tatu kako u blaženom snu spava u svojoj fotelji. Tiho skupljam stvari i napuštam stan s mamom. Još uvijek bezvoljan i pomalo ogorčen, a kao da bi doma drugačije postupio. Napravio bi istu stvar. Dolazimo u ljekarnu, uzimam pelene za tatu i pozdravljam se s osobljem ljekarne dok mama ostaje dobivajući lijekove potrebne njoj i tati.

Odbacim mamu doma kroz već mračan grad, nakon čega pičim doma još pod okriljem ljutnje prespavanog popodneva. Imam tih kritičnih pola sata od kada se probudim, poslije tog vremena jednostavno ljutnja ishlapi. Ulazim u

kuću. Jakša odmah doleti u zagrljaj i otpuhuje moju ljutnju. Ulećem u dnevnu sobu, ne, ne želim opet leći i slušati glazbu, jer sam blizu granice da opet otputujem u tu prazninu koja mi godi. Jedem i popijem kavu na balkonu razmišljajući o šetnji. Odlučujem se napraviti krug od deset kilometara pješačeći već poznatom rutom. Većinom je ispunjena tišinom, što mi paše, mojoj glavi u koju je u zadnjih dva mjeseca uvukao Trojanski konj, napravivši si teren u kojem on caruje, a mene izgurao da ne upravljam svojom glavom, onako kako bi želio. Postao sam sluga vlastite glave, koja nekada tijekom dana osjeti tračak slobode koju koristim za prevrat situacije, ali samo nakratko.

Oblačim tenisice, nekakve oker boje, Adidasove, ali za duge šetnje perfektne udobne, tanku jaknu, provjeravam je li mi sve potrebno u ruksaku, palim sat da mi zabilježi rutu i krećem. Pozdravljam se sa svojimima koji su svi u nekakvom svom filmu. Mislim da i nisu primijetili da sam krenuo spičiti rutu, nadajući se da ću se ispuhati, da će Trojanac malo na počinak, da pogledom i mislima preskočim u toliko željnu slobodu. Ulicom prolazim pogledavajući možda na malo znatiželjniji način nego inače, kroz prozore kuća koje mi se nalaze na putu, ne iz nekakve trač znatiželje, nego jednostavno da možda vidim sebi zanimljivi trenutak nekoga tko

radi nešto što bi mi se svidjelo. Ne nailazim na ništa što bi mi privuklo pažnju. Ljudi većinom u tada već kasnije sate sjede pred svojim televizorima gledajući različite stvari, od filmova do nogometnih utakmica koje su popraćene urlicima i psov-kama na igrača koji je zamalo spičio gol, ali jebi ga, nije.

Napuštam ulicu dolazeći na glavnu cestu koja je jed-na od žila kucavica našeg grada, Strossmayerova ulica. Ima ona svoj sleng ili žargonski naziv “uz bolnicu ili “Petrinjska”. Krenem bržim koracima uz bolnicu, ravno brdo ispred mene koje samo rijetki, mlađi, mogu otfurati biciklom u jednom cugu. Tek pred kraj brda osjećam da me zatežu nožni mišići, ugodan osjećaj, koristan za moje tijelo. Npropisno prelazim cestu kao da sam u Zagrebu, gdje je normalno da si na Mak-simirskoj nasred ceste dok auti jure u oba smjera i čekaš pri-liku završiti svoj prelazak tim prometnim kaosom. Naišla je rupa koju uspješno koristim i radim još koji korak do trafike gdje teta već vadi pljuge koje želim. Nakon puno uzastopnih i istih kupnji nije niti čudo. Otvaram ruksak u koji zabijam ruku tražeći novčanik koji ima svoje mjesto, uzalud. Na blic pomislim, sjebana situacija. Iza mene je već mali red, jer je trafika uz bolnicu i na frekventnom mjestu. Zabijam ruku dublje, po drugim džepovima svoga ruksaka i nalazim ga, ali već se nelagoda uvukla u mene pogledavajući ljude koji

čekaju u redu. Očito da im je vrijeme izuzetno važno baš u ovom trenutku. Barem tako grimase njihova lica to opisuju. Dajem šest Eura teti koja je vedra osmijeha, spremam pljuge u ruksak i čekam kusur. Dobivam Euro nazad i vidim zbunjeno lice tete koja mi je vratila krivi kusur. Ispravljam situaciju i vraćam novac, jedan Euro u zamjenu za pedeset Centi, koliko mi je trebala izvratiti. Njoj je smiješak opet na licu jer je sve kako treba biti, meni isto jer sam ispravio njezinu pogrešku u njenu korist, makar niti nju, niti mene tih pedeset centi neće spasiti u životu, ali barem će njoj blagajna štimati.

Prepuštam red liku iza sebe i odlazim uz pozdrav dalje svojim putom. Ne prelazim ulicu, nastavljam po lijevoj strani ulice pružajući duže korake nego uz brdo bolnice. Auti upaljenih farova i osvjetljenje ceste ispred sebe prolaze u naletima. Ne smetaju mi puno, ali dovoljno da mi misli ne odlutaju kamo želim. Proći ću i taj dio nakon kojeg slijedi potpuna tišina. Razmišljam o toj tišini koja počinje na specifičnom mjestu kada odjednom začujem japansku zvijer kako se propinje u punoj snazi uz brdo bolnice. Taj zvuk zvijeri koja ti buši bubnjiće, proleti kraj mene još uvijek u punom gasu, preko 140 na sat, a tek je u drugoj brzini. Prepoznajem motor koji vozi sredovječni čovjek i kojemu je to prvi motor u životu. Popušta gas. Jebeno jedno to zvuči i izgleda. Jedno

što niti on ne zna kakvih mu stodevedeset i kusur propetih, neukroćenih i krvi žednih konja nalazi ispod njegovih muda. Da zna ne bi se tako idiotski vozio. Prva u fulu, pa malo druge i naglo kočnica. Tipično za one koji misle da su kupnjom takve zvijeri postali Atila Bič Božji, a niti zna da ispod njega stanuje sado mazo kurva koja tjera te krvi žedne konje i ako je ne ukroti u stanju mu je živom srce iščupati.

Prelazim Viktorovački perivoj, bez gostiju na istom. Već je desetka prošla. Vjerojatno je i zbog tog kasnog vremena teta u trafici bila na izmaku koncentracije i pogriješila. Približavam se toliko željenoj tišini, onoj specifičnoj, groblju koje me vodi dalje do Željezničkog mosta koji se nadvio nad rijekom Kupom. Polako svjetlost od uličnih lampi jenjava, prelazim u mrkli mrak i spokojnu tišinu.

Ne osjećam previše empatije premda sam u okruženju preminulih duša. Niti mogu da išta osjećam, nikoga u svojoj neposrednoj blizini ne poznajem, niti im imena znam. U tom mrklom mraku gdje se mršavi mjesec sakrio iza oblaka i ne daje niti škrtu trunku svjetlosti, sjedam na zidić tražeći po ruksaku netom kupljene pljuge, nalazom i palim taj crveni Marlboro. Mirujem i gledam uokolo pokoju dogorenu svijetlu zapaljenu s ljubavlju, u to sam uvjeren. Ja sam lijeno biće

po pitanju iskazivanje ljubavi na takav način, točnije nisam lijen nego mi vraća sjećanja koja mi potiču tugu, a ne želim je u sebi. Borim se da je ne osjećam.

Sjedim, palim drugu pljugu i čekam da se misli počinju slijevati same od sebe, pune prazninu trenutka u kojem se nalazim. Ne mogu ih opisati kroz rečenicu, dvije. Ne nalazim riječi za te osjećaje, mogu ih najlakše opisati kao.....sjedim na zidiću, jebem sam sebe razmišljajući kako to riječima opisati. Trebam se dignuti i nastaviti svoju šetnju, pustiti sve to, ali pušim već treću. Ne znam zašto se sada, ovdje toliko ubijam razmišljajući, jače je od mene. Želim znati. Gasim cigaretu, Zatvaram oči i kroz minutu misli se na bic pojavljuju, još uvijek nejasne. Čekam da se poslože, da ih pronađem. Kroz koju minutu, polako se slijevaju, slovo po slovo. Kao u Tetrisu padaju u moju glavu tvoreći taj teško opisiv osjećaj, prvu misao, prvu riječ, rečenicu.

Zamišljam da sjedim na balkonu gledajući zeleno polje okruženog šumarcima. Gledajući ga zadubljeno uz tišinu. To je beznađe s nadom, to je strah prožet mirnoćom i znam da mi treba koja kapljica sreće, kišica počinje.

Trenutačni osjećaji koji putuju kroz mene, njih osjećam kao da sam u ratu protiv njih samih. Sam protiv sebe. Gle-

dam se u jednom od tih šumarka s puškom u ruci i velikom strahu skriven vireći na polje punim željeznih gusjeničara, čeličnih osječaja, koji s odmakom, ali polako, metar po metar prilaze ne znajući što ih čeka u šumarku, jer ako uđu postaju ranjivi. Oni ne znaju da sam sâm. Jasno mi je da ne mogu pobijediti, te gusjeničare, čelične osječaje, koji su očito isto isplaćeni, bez municije. Miruju, ne razvaljuju šumarak u kojem se skrivam. Tom beznađu, jer je iza mene litica koja je nepremostiva. Imam u sebi nadu da trebam samo ostati živ, ne pobijediti, samo uz malo sreće pobjeći u noći koja se sigurnim koracima spušta među nas. Beznađe, nada, strah, uzbuđenje i sreća. Sve me to prožima sjedeći i dalje na zidiću u mrklom mraku. Gasim treću cigaretu. Kraj mojih misli će se znati u skoroj budućnosti. Ostavljam ih do tada, ali me muči zašto uopće mislim o takvim stvarima. Čemu sve to razmišljanje o svemu i svačemu, o događajima, suzama, ljepoti viđenog, sreći i tuzi koje nas slijede, pizdarijama, prvom poljupcu i šlatanju prve ljubavi, prvom samostalnom odlaskom na more, tekućim problemima, nadolazećim sranjima, tuzi za svoje bolesne i izgubljene bližnje. Možda zato što osjećaje ne biram, ne mogu ih stvoriti, veći i jači su od mene. Braco, da imaš i slonovska muda oni vladaju svima nama koliko god mislili da smo mi ti koji ih držimo pod kontrolom, za uzde u priželjkivanju da ih savladamo, kontroliramo, ali nekada

uzalud. Ipak su ponekad jači i nepredvidivi. Nekada loši, a nekada dobri. Trpimo ih ili uživamo u njima. Kad gledam sve te grobove što me okružuju u toj nečujnoj tišini, shvaćam da boreći se s njima pljujem kroz zatvoreni prozor, da se s osjećajima teško upravlja, toliko me troše, a nekada ih živim punim plućima, uživam u njima, uživam trenutke, uživam obitelj. Zašto borba s Trojancem, kada je sve to uzalud, jer će doći taj trenutak kada netko išteka punjač iz utičnice, a osjećaji, oni nestaju u djeliću sekunde kao da nikada nisu niti postojali, a tebe poliježu u ovu tišinu usnulog groblja.

Pomislím, ma jeb'o to sve, i dobro i loše. Dižem se i nastavljám svoju šetnju. Ne mogu na groblju imati sretne misli, blokirane su tom mirnoćom, teškom, neizdrživom mirnoćom koja njime vlada u ove kasne sate. Moram živjet život.

Napuštám polako groblje prolazeći kraj crkvice Sv. Marije. Spuštám se asfaltiranom stazom kroz mrakaču gdje ne vidiš ama baš ništa, niti prst pred nosom. Meni poznati put iz kojeg izlazim na djelomično vidljivi dio puta osvjetljen zrakama naše rafinerije. Još malo i eto me na Željezničkom mostu s Kupom koja teče podno njega, koja je kao i taj stari zeleni metalni most dio mog djetinjstva. Stajem na letve koje su vijcima pričvršćene za konstrukciju mosta tvoreći stazu

za pješake i pokojeg biciklistu. Sada su sve na broju. Staza je potpuna bez rupa. U mom djetinjstvu je svaka treća falila, a ostale su bile oronule, ali hrastove. Sjećanje mi navire i zadržavam se nasred mosta gledajući crnu Kupu koja po danu odiše svojom čarobnom zelenom bojom. Meni čarobnom, jer mi je toliko zadovoljstva pružila, da je nema bilo bi to puno siromašnije djetinjstvo. Bacam pogled u stranu i ugledam babicu mosta na koju smo mi bedasti klinici željni adrenalina, u to vrijeme poznatog kao “strahovito uzbuđenje” povlačili kroz konstrukciju mosta spuštajući se do babice koja čvrsto drži most na svom mjestu sve dok ne naiđe vlak. Onda krene to bedasto, ali vrhunsko uzbuđenje, taj strah prožet histeričnim smijehom, kada se sve trese dok mrcina od vlaka tumara mostom, iznad naših glava, a ti se držiš i boriš da svim ludim osjećajima, adrenalinskim, kako to danas zovu.

S osmijehom nastavljam dalje. Lijepo se toga sjetiti, lijepih i nezaboravnih ulova raznih riba podno mosta u limanu ili na djelu babice koja je bila van Kupe u ljetu kada je vodostaj nizak. Bilo je puno štuka, grgana, pokoji bolan i puno sitne bijele ribe.

Spuštam se novim betonskim stepenicama koje vode od mosta na nasip koji drži pravac do moje rodne kuće koja je

jako stradala u potresu i još uvijek je naša. Čim sam se spustio na nasip prožela me tuga ugledavši kako umjesto našeg Vrbaka koji se protezao od moje kuće, koju su svi zvali Vila, pa sve do Željezničkog mosta, mjesta gdje sada stojim, nema. Sravniti su ga sa zemljom i time otrgli dio mene, ali nisu uspjeli ukrasti ono najvrednije, sjećanje. Tu smo provodili sate, dane, tjedne u vrijeme školskih praznika, radeći kolibe, znali smo svaki kutak, svaku lijanu ili srušeno stablo, kopali rupe tražeći gliste za ribičiju, zapalili prve cigarete, palili vatre za pečenje kobasica nabijenih na štapove, a kasnije ubacivali u tu istu vatru sprejeve koje smo nakupili putem, koje je Kupa nanesla. Fantastična zabava, ali opet malo beda-sta. Sprejevi su pucali kao kada smo uspjeli nabaviti karabita. Jako i glasno. Nije bio problem zapaliti novu vatru, ako je bilo još sprejeva, jer bi jedan od njih grunuo i razjebao cijelu vatru. Čak smo tog posebnog, ushićeno slavili. Tu njegovu razornost.

Sad na tom mjestu zjapi nedovršena luka za vez čamaca koje možete izbrojati na prste obje ruke. Prije, na stotine.

Sve mi to putuje mislima dok koračam nasipom kojim dolazim do njegovog kraja, gdje naša kuća, stara i oštećena, vinuta u visine i još uvijek najviša u mom kvartu, Vrbini, koji

je vjerojatno i dobio naziv po vrbacima uz Kupu kojih nažalost više nema.

Prolazeći bez zaustavljanja je pratim pogledom, tako golemu, usnulu, praznu.... Tužno. Jebeno tužno....za mene.

Stablo javora koju su zasaditi pokojni Slim, Žgoljo i moj stari ispred klupe uz stazu prema Kupi, našem prvom špornju, gdje smo provodili vrijeme kupajući se tih ljetnih dana od jutra do večeri, i dalje raste sad poveće stablo stvarajući beskorisnu hladovinu koja je trebala biti prirodan štit za sunčanih ljetnih dana, za nas djecu i starije koji su uživali provodeći vrijeme na klupi. Pametnjakovići iz gradske vlasti maknuli našu klupu radeći mjesto za prometni znak koji stoji na kraju puta. Kao da staviš znak STOP na kraju slijepe ulice. Jebem ih sve redom u njihovu glupu glavu. Jebem im i seme i pleme. Obećavam da na tome neće stati. Brusilica će odraditi svoje koliko god puta trebala. Hoću nazad našu klupu gdje je cijela Vrbina od 9 do 99 godina, svakodnevno, po par puta dolazila vidjeti vodostaj Kupe, popričati i pogledati tko je na kupanju, vidjeti kako riba i da li uopće radi. Čak je klupa bila premala za sve koji su se znali zateći, pa je bilo već utabanih mjesta uz stabla pitomih kestena i uz jedan stari javor za dodatna sljedeća mjesta.

Šetam dalje, cijelom mojom ulicom, uz Kupu koju nadgledaju ti stari bujni kesteni statirajući čvrsto u svom drvoredu kao rimski vojnici s oklopom na sebi i irokezom na šljemu što podsjeća na buju kestenovu krošnju.

Prolazim nakratko i kroz park, penjući se stepenicama na Stari Most i izlazim iz ugone u opet bučnu stvarnost automobila, biciklista i mase pješaka. Ne obazirem se previše jer znam da ću uskoro se vratiti u željenu tišinu.

Prešavši most, skrećem na Pogorelac. Nastavljam odlazeći od vreve automobila i ljudi, buke i polako tišina opet traži ulaz u moje misli. Ne puštam je unutra. Ne želim da je prekine još jedno usputno mjesto jurećih automobila i motora koji šibaju preko Novog mosta ispod kojeg prolazim nastavljajući svoj put nasipom uz Kupu. Put koji vodi prema kući u kojoj sada živimo. Nakon stotinjak metara puštam tišinu. Nema je tko zasmetati, čak nema niti ljudi u ove kasne sate. Samo ja, nasip i lampe koje izvijajući svoju svjetlost prate nasip u stopu. Pognute glave počinjem već poznatu utrku koju nikada neću dobiti. Tu trku lampi, sjene i mene. Svaki puta sam u vodstvu, ali sjena koja je svaki puta drugačija, pod drugim kutom, tamnija ili svjetlija pobjeđuje. Ne predajem se, nego uživam promatrajući svoju sjenu u utrci barem

sto lampi ne dižući glavu cijelim putem. Nasipom dužine dva i pol kilometra. Lampe koje svijetle s upola svoje snage dok ne dođeš pred nju, onda oslobađa svjetlost u punom sjaju, ali ima i onih koje nisu na poziciji sretnijih i nisu okupane suncem tijekom dana, nego možda djelić tog sunca uspiju upiti da bi nahranile baterije za to malo svjetlosti i nikada neće osvjetliti put u tom njima toliko željenom punom sjaju kao većina njihovih kolegica. Jednostavno nisu imale sreće i zapele su među visoke topole i vrbe koje malo bezobrazno ne daju zrakama sunca da slete na njihov crni dlan. Da budu pune sebe. Da zasvijetle barem jednom, onako jako.

Gubim već spomenutu utrku, ali to je sretno izgubljena utrka koju ću s guštom ponoviti još mnogo, mnogo puta.

Dolazim do Zibelskog kupališta, penjem se cestom uz brdo izbjegavajući vertikalni, pješački put. Nastavljam dalje po uzbrdici, cestom, uspuhan po kojom sam namjerno dao malo gasa znajući da sam blizu kraja ove po mnogočemu drugačije šetnje od ostalih. Prolazim kraj tri sisačka nebo-dera, kraj kojih postoji prečica do ulice gdje živim. Gledam na sat. Devet kilometara i tristotinjak metara. Neću taknuti desetku ako idem prečicom. Odlučujem ulicom do glavne, žile kucavice, koja je bila početak, početaka moje šetnje, pre-

lazim je u nekih pedesetak metara i skrećem u svoju ulicu. Nakon koju minutu začujem “bipp”, desetka je pala. Do kuće je još malo. Dvjesto metara, stajem pred kuću, stopiram šetnju na satu, ulazim kroz otključana garažna vrata u kuću i tu moj put završava. Zadovoljan se oslobađam ruksaka i jakne, tenisice ostavljam uza zid hodnika, vadim pljuge i ravno u kuhinju. Palim kuhalo, doziram kavu bez šećera u šalicu, prelijevam vrućom, ne kipućom vodom svoj kasni Ness. Nije me bilo bliže dva sata. Dva zadovoljna sata. Sjedam s kavom na balkon i vadim pljugu koju s guštom brzo sredim razmišljajući o ovoj, ne mogu reći uobičajenoj šetnji. Bila je naborana osjećajima. Nije to bio put od jedne do druge točke. Bio je nekako prožet mojim mislima, nekako samo moj, nekako smisljeno-besmislen, kao i ova moja priča.

Uff...odmor. :-)